Üstün ırk zihniyeti ve İslâm

Ali Bey: “Irk üstünlüğü söz konusu mudur? İslâm’da milliyetçilik anlayışı nasıldır?”

ALLAH KATINDAKİ ÜSTÜNLÜK

Allah katında tek üstünlük, Allah korkusundaki ve ahlâk güzelliğindeki üstünlüktür.1 İnsanlar da bu değerleri üstünlük değeri sayarlarsa ne âlâ!

Aksi takdirde insanların değer verdikleri başka üstünlüklerin Allah katında ve hakikatte hiç ehemmiyeti yoktur. Ne ırk üstünlüğü, ne gösterişte kalan bir hamiyet-i milliye, ne para, ne mal, ne makam, ne başka bir dünya üstünlüğü!..

Bu üstünlükler kabir kapısına kadardır. Kabir kapısından sonra bu üstünlükler geçersizdir, orada sadece ahlâk üstünlüğü geçerlidir. Âhirette tek geçer akçe güzel ahlâktır!

IRKLAR HALİNDE YARATILIŞIMIZIN HİKMETLERİ

Neden ırklara ve kabilelere ayrılarak yaratıldık? Irklar arası üstünlük kavgası verelim diye mi? Kabileler arası husûmet çıkaralım, kavga yapalım, kan dökelim diye mi?
Elbette hayır!

Birbirimizi tanıyalım, tanışalım, kaynaşalım, sevelim, birbirimize yardımcı olalım ve kolaylık sağlayalım diye ırk ırk, kabîle kabîle, boy boy, sınıf sınıf yaratıldık. Kur’ân-ı Kerîm, “Ey insanlar! Sizi bir erkekle bir dişiden yarattık; sonra da, birbirinizi tanıyıp kaynaşasınız ve aranızdaki münasebetleri bilesiniz diye sizi milletlere ve kabilelere ayırdık”2 buyuruyor. Bu âyeti Üstad Bedîüzzaman Hazretleri şöyle tefsir ediyor:

“Sizi tâife tâife, millet millet, kabîle kabîle yaratmışım; tâ birbirinizi tanımalısınız ve birbirinizdeki hayat-ı içtimaiyeye ait münasebetlerinizi bilesiniz, birbirinize muavenet edesiniz. Yoksa sizi kabîle kabîle yaptım ki, yekdiğerinize karşı inkâr ile yabani bakasınız, husûmet ve adavet edesiniz değildir.”3

ORDUDA TABURLAR, İNSANLIKTA IRKLAR

Bedîüzzaman’a göre, nasıl ki bir ordu fırkalara, fırkalar alaylara, alaylar taburlara, bölüklere, takımlara ayrılır. Tâ ki her neferin muhtelif ve farklı sorumlulukları,

görevleri ve vazifeleri belirlensin, bilinsin, tanınsın ve ordunun fertleri görevlerini eksiksizce yerine getirsin, vatan ve millet düşman hücumundan korunsun. Yoksa bu ayrılma ve bölünme bölükler arası kavgaya, taburlar arası husûmete, alaylar arası düşmanlığa, fırkalar arası sürtüşmeye yarasın diye yapılıyor değildir.

Aynen bunun gibi, İslâm toplumları kabilelere, ırklara ve taifelere ayrılmıştır. Fakat binlerce birlik yönleri vardır. Hâlıkları birdir, Rezzakları birdir, Peygamberleri birdir, kıbleleri birdir, kitapları birdir, vatanları birdir… Böyle binlerce birlik bağları içindedirler. İşte bu kadar birlik bağı, Müslümanlar arasında uhuvveti, kardeşliği, muhabbeti ve birliği gerektiriyor. Demek insanlar bu âyetin ifade ettiği gibi kabilelere ve taifelere, tanışmak ve yardımlaşmak için ayrılmıştır. Yoksa birbirini küçük görmek, inkâr etmek, yok saymak, asimile etmek, sömürmek, güçsüz olanı ezmek ve kaynaklarını kurutmak ve birbirine düşmanlık üretmek için değil.

MİLLİYET İKİ KISIMDIR

Milliyet fikrinin iki kısım olduğunu beyan eden Bedîüzzaman Hazretleri, bunlardan birinin menfi, olumsuz ve zararlı olduğunu, başkasını yutmakla beslendiğini ve diğerlerine düşmanlık etmekle devam ettiğini, bu anlayışın bitmeyen düşmanlıklara ve toplumlar arası huzursuzluklara sebep olduğunu kaydediyor. Kur'ân'ın "cahiliyet taassubu"4 dediği, Peygamber Efendimiz'in de (asm), "İslâmiyet, cahiliyetten kalma ırkçılık ve kabileciliği kaldırmıştır"5 hadis-i şerifi ile işaret buyurduğu taassup böyle menfî ve zararlı milliyetçilik, ırkçılıktır.

Müsbet ve mukaddes İslâmiyet milliyeti ise, ona ihtiyaç bırakmıyor.

Üstad Saîd Nursî Hazretlerine göre, milliyet fikrinin ikinci kısmı müsbet milliyettir. Müsbet milliyet, her toplumun kendi iç bünyesini sevmesi, yükselişini istemesi ve bunun için gayret etmesi demektir. Hamiyet-i milliye namıyla, her ferdin başka milletlere zarar vermeden kendi milletinin menfaatlerini takip etmesi elbette hakkıdır ve bu gayret zararsızdır. Bu gayreti İslâmiyet reddetmez. Bu gayret yardımlaşmaya, dayanışmaya ve güç birliğine de sebeptir. İslâm kardeşliğini güçlendirir.

MİLLİYET İSLÂM'A ZIRH OLMALI

Bedîüzzaman'a göre milliyet fikri, İslâmiyet'e yardımcı olmalı, kale olmalı, zırh olmalı; fakat dinin yerine geçmemelidir. Çünkü İslâmiyet'in verdiği uhuvvet ve kardeşlik içinde "bin kardeşlik" vardır. Din kardeşliği berzah âleminde ve beka âleminde de kalıcıdır, yaşanmaya devam edilir. Onun için milliyetçilik ne kadar güçlü de olsa, İslâm kardeşliğinin ancak bir perdesi hükmüne geçebilir. Yoksa İslâm

kardeşliğini bırakıp, yerine milliyetçiliği koymak, büyük hatadır; kalenin taşlarını kalenin içindeki elmas hazinesinin yerine koyup o elmasları dışarı atmaktan farksız bir ahmaklık ve cinayettir.

Dipnotlar:

1- Hucurât Sûresi: 13.
2- Hucurât Sûresi: 13.
3- Mektûbât, s. 309.
4- Fetih Sûresi: 26.
5- Keşfü'l-Hafâ, 1/127.